

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Rotterdam, van 17 maart 2011 in zaak nr. 10/7753 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 november 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 9 februari 2010 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 maart 2011, verzonden op 22 maart 2011, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 april 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In de eerste grief betoogt de minister dat de rechtbank in strijd heeft gehandeld met artikel 8:69 van de Awb door te overwegen dat de vreemdeling – weliswaar niet rechtmatig – sinds 2003 in Nederland verblijft en de minister deze omstandigheid ten onrechte niet in zijn besluit heeft betrokken, nu de vreemdeling slechts heeft betoogd dat hij in de periode tussen 2003 en 2009 niet altijd bij zijn tante heeft gewoond, maar ook regelmatig bij zijn moeder heeft verbleven.

2.2.1. Ingevolge artikel 8:69, eerste lid, van de Awb, doet de rechtbank uitspraak op grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting.

2.2.2. Tussen partijen is niet in geschil dat de vreemdeling van 2003 tot 2009 bij zijn tante in Rusland woonde. Wat hen verdeeld houdt, is in welke mate hij in die periode contact had met zijn moeder in Nederland en hoe vaak en hoe lang hij zonder dat hij over een verblijfstitel daartoe beschikte ook bij haar verbleef. Dat dit onrechtmatige verblijf al onafgebroken vanaf 2003 zou hebben plaatsgevonden, vloeit voort uit de interpretatie door de rechtbank van het dossier van de vreemdeling buiten diens beroepsgronden en de daarop door hem ter zitting bij de rechtbank gegeven toelichting om. In zoverre is de rechtbank getreden buiten de grenzen van het geschil, getrokken in artikel 8:69, eerste lid, van de Awb. De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van 9 februari 2010 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), voor zover thans van belang, wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft de vreemdeling die behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen categorie.

2.5. Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder l, is op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, van het mvv-vereiste vrijgesteld de vreemdeling van wie uitzetting in strijd met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) zou zijn.

Ingevolge het vierde lid kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.6. Uit de wetsgeschiedenis (Kamerstukken II 1999/2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) moet worden afgeleid dat de in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 neergelegde bevoegdheid bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waarin is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal kunnen worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door de wet- en regelgever niet zijn voorzien. Voorts wordt volgens die passage een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke individuele gevallen gehonoreerd.

2.7. Bij besluit van 24 april 2009 tot wijziging van het Vb 2000 (Stb. 2009, 198) is, voor zover thans van belang, voormeld onderdeel l aan artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 toegevoegd.

Bij deze wijziging heeft de minister, voor zover thans van belang, toegelicht dat de weigering van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd van rechtswege tot gevolg heeft dat de vreemdeling Nederland uit eigen beweging moet verlaten en bij gebreke daarvan kan worden uitgezet en dat een dergelijke beslissing in overeenstemming moet zijn met artikel 8 van het EVRM, dat onder meer recht op respect voor het familie- en gezinsleven garandeert. Met het onderdeel I van artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 wordt gewaarborgd dat ook in die gevallen waarin wordt overwogen de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning af te wijzen wegens het ontbreken van een geldige mvv, het mvv-vereiste niet wordt tegengeworpen indien uit een op de concrete zaak toegespitste belangenafweging blijkt dat de uitzetting onverenigbaar is met artikel 8 van het EVRM.

2.8. De vreemdeling heeft betoogd dat hij dient te worden vrijgesteld van het mvv-vereiste, omdat handhaving van dat vereiste in zijn geval strijd oplevert met artikel 8 van het EVRM alsmede leidt tot een onevenredige hardheid.

2.9. In het besluit van 9 februari 2010 heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat in de aangevoerde feiten en omstandigheden geen aanleiding wordt gezien de vreemdeling vrij te stellen van het mvv-vereiste krachtens het tweede lid, aanhef en onder I, dan wel het vierde lid, van artikel 3.71 van het Vb 2000. Hij heeft in dit verband - samengevat weergegeven - het volgende overwogen.

De vreemdeling heeft nimmer rechtmatig verblijf in Nederland gehad. Niet valt in te zien waarom de vreemdeling niet naar zijn land van herkomst, dan wel naar een naburig land kan terugkeren om zijn mvv aanvraag af te wachten. Voor zover hij betoogt dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst gevaar loopt om te worden opgeroepen voor de dienstplicht en dit als risico ervaart, dient hij deze omstandigheden in het kader van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel naar voren te brengen. Dat hij in zijn land van herkomst geen opvang meer heeft omdat zijn tante niet meer voor hem kan zorgen en hij geen geld heeft voor het verblijf aldaar, kan evenmin tot vrijstelling van het mvv-vereiste leiden, omdat van de vreemdeling als volwassene kan worden verwacht dat hij zich staande weet te houden. Ten aanzien van de medische omstandigheid dat hij slaapwandelt en zijn arm uit de kom kan raken, valt niet in te zien dat hij niet zonder medische behandeling en met de door hem aangeleerde zelfhulp kan terugkeren naar het land van herkomst. Met betrekking tot de sterke band die hij met zijn moeder heeft vanwege de jaren die zij in onzekerheid hebben geleefd en de mishandeling die zijn moeder heeft ondergaan, overweegt de minister dat weliswaar sprake is van gezinsleven, maar dat zijn moeder hem in 2003 in het land van herkomst heeft achtergelaten, dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in die periode frequent contact hebben gehad en dat geen objectieve belemmering is om het gezinsleven in het land van herkomst uit te oefenen, dan wel dat zijn moeder hem daar kan bezoeken. Derhalve is geen sprake van strijd met artikel 8 van het EVRM, aldus de minister.

2.10. Het geheel van de voor de te verrichten belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden, als hiervoor vermeld, geeft geen grond voor het oordeel dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de weigering om de vreemdeling een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. De minister heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste krachtens artikel 3.71, tweede lid, aanhef en onder l, van het Vb 2000. Hij heeft zich voorts, gelet op de hiervoor gegeven motivering van het besluit van 9 februari 2010, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat geen aanleiding bestaat voor het buiten toepassing laten van het mvv-vereiste krachtens het vierde lid van dit artikel.

2.11. Gelet op het voorgaande zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling alsnog ongegrond verklaren.

2.12. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 17 maart 2011 in zaak nr. 10/7753;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en mr. G. Van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.D.A.M. Zegveld, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

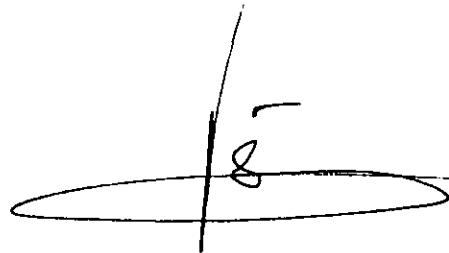
w.g. Zegveld
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 juni 2012

43-664.

Verzonden: 14 juni 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser